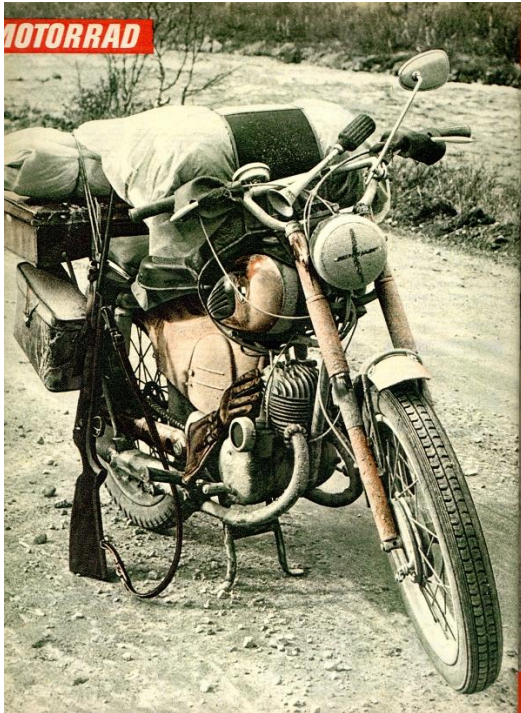

To bilder og 51 år

Tekst/foto: Maarten Mager

Det hender at man får en sær ide. Høsten 1960 reiste jeg på ferie til Norge for å besøke en bondefamilie jeg var blitt kjent med (1957) da jeg reiste rundt i Norge på moped. Det var og er familien Aksnes i Norheimsund ved Hardangerfjorden.

Mens jeg var der, tok jeg avgjørelsen om ikke å reise tilbake til mitt gamle hjemland Nederland. Mitt kjøretøy var en Puch 125 SL, totakter med Puch sin særegne dobbeltstempel-motor, den hadde to forgassere og ytet 8,8 hk. Helt spesielt var at den hadde to gasshåndtak, et vanlig på høyre side for den høyre forgasseren og et på venstre side (spesialprodusert av Magura) til den venstre forgasseren. Normalt kjørte du med høyre, men når du trengte ekstra kraft, dro du opp vaieren på den venstre! Etter datidens forhold hadde motoren et usedvanlig godt dreiemoment.

Sykkelen jeg kjørte på i 1960. Bildet er tatt på Hovden på vei til Norheimsund. Den gangen fantes ikke asfalt i dette område, det var heller ikke oppfunnet pakkesystemer som Hepco & Becker og lignende, heller ikke vanntette hansker...

I nærheten av Norheimsund finnes en fjelltopp, som kalles «Utsikten». Den gangen fantes det en sti oppover fjellet. Sønnen på gården – Harald (den gangen 14 år) og jeg bestemte oss for å prøve å kjøre opp til toppen. Det lyktes, vi brukte ca 2 timer og Harald løp delvis, satt delvis på og dyttet flere steder. På toppen tok jeg bl.a. et bilde som senere prydet forsiden til *Motorrad* nr 1/1961 (fra 1958 til ca 1974 var jeg fast medarbeider i bladet).

I 2010 - altså et halvt århundre senere - fikk jeg ideen om å gjenta turen. Harald, som nå også er en eldre herre, snakket med kommunen i Norheimsund, og jeg fikk tillatelse til å kjøre i terrenget for denne turen. Men så skulle jeg opereres i en skulder og det ble ingen MC-kjøring den høsten, derved måtte saken utsettes til høsten 2011.

Jeg kunne ha benyttet min Fantic Trial 240/1983-modell, men det hadde ikke passet med årstallet. Derfor kontaktet jeg Beta-importøren Motorsyklisten AS, som velvillig lånte meg en Beta Alp 125 (det er en italienskprodusert trialsykkel som er noe tyngre en konkurransemodellen, med større tank, sete, lys og registrerbar for vei).

Harald hadde fortalt at det nå går en traktorvei et stykke oppover, og derved skulle adkomsten være lettere enn den gangen. Jeg regnet altså med at dette skulle bli lett match – og tok mektig feil; det ble et blodslit!

Nå gjaldt det å følge med på værmeldingen. Stadig vekk regnet det, men så kom meldingen, lørdag 8. oktober skulle det bli klarvær i området, altså sykkel i kassevogna og rask oppstart til Norheimsund.

Det ble tidlig start kl 9.00. Traktorveien var raskt unnagjort. Dog så oppdaget jeg den første feilen – motoren hadde ikke krefter nok til å forsere de bratteste stigningene. Så oppdaget jeg den neste feilen – jeg hadde ikke kalkulert med at det hadde vært en rekord-regnsommer i området. Da jeg forsøkte å krysse i terrenget, var dette gjennombløtt, noen steder sank jeg så dypt at guffa rant ovenfra og ned i støvlene. Den eneste muligheten var å finne spor (gå til fots og finne muligheter) som lot seg forsere, til dels gjennom myrer. Resultatet var at en over 73 år gammel gubbekropp ble fullstendig tømt for krefter.

Ved ca $\frac{3}{4}$ høyde ligger Krokavatnet, er man først kommet dit, er resten lettere terreng. Da jeg endelig var kommet så langt at jeg hadde ca 15 høydemeter til vannet kom jeg til en trang passasje, til høyre stupte terrenget loddrett 50 meter ned, til venstre var en steil fjellvegg. Passasjen var bratt og har en dobbelkant som sykkelen til tross for flere forsøk ikke klarte. Totalt fysisk og psykisk utmattet satte jeg meg i gresset. Skuffelsen var ubeskrivelig i og med at jeg innså at slaget var tapt etter 4 $\frac{1}{2}$ time. Det var klart at nå var det bare å samle krefter for nedkjøringen, oppdraget mislykket, muligens et bedre planlagt forsøk neste år. Værmeldingen sa at det kommer snø i morgen.

Så skjer det, det kommer tre turgåere – en dame og to menn. Jeg innleder en samtale og viser bildet fra 1960 som jeg hadde i ryggsekken, spør om de kan hjelpe meg å dytte opp bakken. Så klart – var svaret, en par minutter senere står jeg og sykkelen ved Krokavatnet! Situasjonen ga den nødvendige mentale innsprøyting, og selv om det gjensto noen mindre hindringer var jeg etter 5 timer oppe på utsikten.

Vi kan kalle det ren flaks eller aldri å gi opp. Turgåerne kom også til toppen, og de ga meg et eple og en skive brød, et herlig måltid! I og med at jeg hadde kalkulert en time hadde jeg verken vått eller tørt med meg. Mens jeg slappet av for å samle krefter til returen måtte jeg nok innrømme overfor meg selv at også en erfaren motorsyklist og habil turgåer kan gjøre feil som ikke burde skje. Etter 1 $\frac{1}{2}$ time og 3 velt var jeg nede ved fjorden. Så kom roen og en enorm følelse av tilfredsstillelse.